

GÖTEBORGS 8:E BAPTISTFÖRSAMLING

ETT LIV BÄTTRE ÄN LIVET

Filipperbrevet 3:4-14 • Predikan G8B 2024-09-14 (församlingshelg, Gransnäs) • Johnny Lithell

INLEDNING

Vi är på församlingshelg och vi har särskilt hört undervisning och samtalat om lärjungaskap. Då tänkte jag att det skulle passa bra att som predikan utgå från Paulus självbiografiska verser i Filipperbrevets tredje kapitel, därför att de visar så klart hur positivt enkelspårig han var. Han visar oss ett liv som är bättre än livet självt. Ett liv där han inte behöver frukta något eftersom han inte har något att förlora. Det är ett liv som är sprängfyllt av mening och syfte. Ett liv som Gud välsignade på så många sätt.

Jag vill att man ska kunna säga samma sak om mitt liv och min efterföljelse av Jesus. Och jag vill att man ska kunna säga samma sak om ditt liv och din efterföljelse. Så låt oss titta på vad det är Paulus säger om sig själv och försöka förstå vad det är som gör hans efterföljelse så kompromisslöst attraktiv.

Jag vill lyfta fram tre kännetecken på Paulus liv. Tre kännetecken som jag uppfattar vara helt avgörande för om också våra liv ska ha samma typ av Kristusdoft. Dessa tre kännetecken är:

1. Att skatta Kristus högre än allt annat
2. Att förlita på att Kristus ska förse
3. Att jaga mot målet

I. ATT SKATTA KRISTUS HÖGRE ÄN ALLT ANNAT (v 4-8)

Nu går vi in i texten. I vers 2 säger Paulus

Filipperbrevet 3:2 (SFB-15)

2 Se upp för hundarna, se upp för de onda arbetarna, se upp för de sönderskurna!

Han adresserar ett problem som hade fått fäste i kyrkan, nämligen att några judaiserande lärare hade vunnit inflytande. Dessa lärare påstod att man behövde följa olika delar i de judiska ceremoniella lagarna för att kunna vara kristen, till exempel att man behövde omskäras. De hade en lista på saker som man behövde göra för att ta emot frälsningen i Kristus. Och detta var förstås ett hinder för evangeliet, eftersom alla dessa regler fördunklade de verkligt goda nyheterna. Vi får ta emot frälsningen av *nåd* allena, genom *tro* allena, och inte genom våra mänskliga gärningar eller meriter.

Paulus beskriver dessa lärare i starka ordalag. Han säger ”se upp för de där hundarna”. Det är ironiskt, eftersom det är vad judarna brukade kalla de orena hedningarna. Men här använder Paulus samma begrepp på dem själva, och när han fortsätter att beskriva dem i mycket starka ordalag.

Det förlösade livet

Sedan kommer vi till vers 4, där han säger,

Filipperbrevet 3:4 (SFB-15)

4 Fast nog hade också jag kunnat förlita mig på det yttre. För om någon tycker att han kan förlita sig på det yttre, så kan jag det ännu mer.

Sedan räknar Paulus upp sju saker som han hade kunnat berömma sig av, både saker han fått sedan födseln och saker han arbetat sig till själv. Han säger, för det första

Filipperbrevet 3:5 (SFB-15)

5 omskuren på åttonde dagen [...]

Sedan, för det andra,

[...] är av Israels folk [...]

För det tredje,

[...][av] Benjamins stam, [...]

För det fjärde,

[...] en hebré född av hebreer, [...]

För det femte,

[...] i fråga om lagen en farisé,

För det sjätte,

Filipperbrevet 3:6 (SFB-15)

6 i iver en förföljare av församlingen,

Och för det sjunde,

i rättfärdighet genom lagen en oklanderlig man.

Han ger listan. Och när han gått igenom hela denna lista säger han, i vers 7

Filipperbrevet 3:7 (SFB-15)

7 Men allt det som var en vinst för mig [...]

Vilket refererar till vad han precis har räknat upp. ”Allt det som jag precis har nämnt...”

[...] räknar jag nu som förlust för Kristi skull.

Så vad Paulus gör är att han ger en lista av saker som får honom att överträffa vem som helst i mänskliga meriter, och sedan säger han ”allt detta sammantaget, hela denna imponerande meritlista är en enda förlust.” Det är en enda stor nolla. Det är ingenting värt, ja, till och med mindre – det är en förlust.

Jag skulle vilja stanna kvar en stund och fundera på den här listan. Därför vad vi ser här i denna lista är det förslösade livets skatter. Paulus kliver tillbaka och utvärderar. Han tittar på allt detta han skulle kunna skryta med och han kallar det för en enda stor förlust. Det är ett slöseri.

Denna lista på det förslösade livets skatter kan delas upp i fem kategorier.

1. *Familj*

Den första kategorin skatter i det förslösade livet är *familj*. Paulus talar om sin familj. Han säger att han omskars på åttonde dagen. Det är bara något som skulle kunna hända om han hade vuxit upp i en solid judisk familj. Från första början stöptes och fostrades Paulus in i det judiska arvet. Omskuren på åttonde dagen, av Israels folk. Och inte bara av Israels folk utan av Benjamins stam.

Om vi tittar i Gamla testamentet kan vi lägga märke till att Benjamin hade en särskild plats bland Israels tolv stammar. När andra stammar vände sig bort från Davids tron stannade Benjamins stam kvar och förblev trofast. Det var Benjamins stam som gav Israel dess första kung. Denna kung hette Saul. Paulus judiska namn var Saul. Utan tvekan kom han från en stark och solid judisk familj, och han kallar till och med sig själv för en ”hebré född av hebreer.” En bättre familj kunde man inte få.

2. *Social status*

Den andra kategorin skatter i det förslösade livet handlar om *social status*. Detta går också tillbaka till att Paulus var av Benjamins stam. När landet delades upp mellan Israels tolv stammar fick Benjamins stam det land som omgav Jerusalem, där templet så småningom skulle finnas. Benjamin hade en synnerligen prestigefylld position i förhållande till de andra.

Dessutom betonar Paulus att han var farisé. I vår tid är fariséer förknippade med legalism och religiös makt i negativ bemärkelse. Vi tänker på fariséer som hycklare, vilket Jesus avslöjade att de var. Men vi måste minnas att under Nya testamentets tid var fariséerna extremt respekterade och vördade.

Och Paulus var en sann hebré, av Benjamins stam och dessutom en farisé. Han stod på toppen av den judiska sociala stegen. Jag vet inte vad vi skulle kunna ha för motsvarighet idag. Jag är frestad att säga att Paulus var deras Zlatan eller Peter Forsberg eller Håkan Hellström, även om det finns brister i jämförelsen.

3. *Bibelkunskap*

Den tredje kategorin skatter i det förslösade livet är *kunskap i Bibeln*. Det var delvis därför fariséerna var så beundrade. De levde med Bibeln dag och natt, precis som Gamla testamentet säger att man ska. De började att memorera den så fort de lärde sig prata, och de kunde sannolikt åtminstone de fem Moseböckerna utantill. Bibelkunskap.

4. *Moralisk livsstil*

En annan anledning till att fariséerna var så respekterade var den fjärde kategorin skatter i det förslösade livet, nämligen en hög *moralisk livsstil*. Paulus livsstil var oklanderlig. Det är nästan som om han utmanar sina åhörare att visa ett område i hans liv som inte var fläckfritt.

5. Religiösa aktiviteter

Den femte och sista kategorin skatter i det förslösade livet är *religiösa aktiviteter*. Paulus säger att i fråga om iver var han en förföljare av församlingen. Han var så ivrig i sina religiösa aktiviteter att han till och med på eget initiativ gick till de religiösa ledarna och skapade en ny tjänst, som förföljare av den kristna kyrkan – där han reste från stad till stad och slet de kristna ur sina hem och såg till att de misshandlades och fängslades.

Goda saker

Där har vi listan på skatter i det förslösade livet. Familj, social status, bibelkunskap, moralisk livsstil och religiösa aktiviteter. Det är en ganska oväntad lista, inte sant? Var och en av dessa saker är goda saker – vissa saker kan vi knappt klara oss utan. Familj är ju något gott. Att älska sin familj, att vara stolt och glad över sin familj. Att ha en god uppfostran är en oerhörd hjälp i livet. Att ha social status kan naturligtvis korrumpas, men i sig självt är det något gott. Att vara respekterad av sin omgivning. Bibelkunskap är inget dåligt, tvärtom, det är jättebra att ha. Moralisk livsstil likaså. Om vi inte skulle uppehålla en viss moral skulle hela vårt samhälle falla samman. Religiösa aktiviteter, att vara övertygad och ivrig för vad man tror på, det är verkligen något gott.

Alla dessa saker är goda. Och det är vad vi måste inse: det var inte dåliga saker som höll Paulus tillbaka från Kristus – *det var goda saker som höll Paulus tillbaka från Kristus*.

Samma princip gäller oss: vad som håller oss tillbaka från Kristus, från att leva ett liv som betyder något för Guds ära, är inte nödvändigtvis dåliga saker utan goda saker – saker vi älskar.

Paulus säger att det är helt möjligt för oss att älska vår familj och ta vår familj till kyrkan varje vecka, att ha ett gott rykte i samhället där vi bor, att ha god bibelkunskap – kanske till och med undervisa i Bibeln – och dessutom vara ivrig och aktiv i kyrkans verksamhet, och *dessutom* vara en hyggligt moralisk person utan några skelett i garderoben. Det är möjligt för oss att ha allt detta och göra allt detta för att sedan komma till slutet av våra liv och få skrivet över hela livet med stora röda bokstäver: BORTSLÖSAT.

Räknar allt som förlust

För texten fortsätter. Vers 7 och 8 är parallella och de börjar på nästan precis samma sätt,

Filipperbrevet 3:7 (SFB-15)
7 Men allt det som förr var en vinst för mig räknar jag nu som förlust [...]

Det är nästan exakt samma sak som i vers 8,

Filipperbrevet 3:8 (SFB-15)
8 Ja, jag räknar allt som förlust,

”Ja, jag räknar allt som förlust”, säger Paulus. Han kallar det till och med för ”avskräde”. Det är ett synnerligen starkt och vulgärt grekiskt ord Paulus använder här. När jag slog upp det för att se hur det användes i den klassiska grekiska litteraturen hittade jag en liten anmärkning som sade ”fäder använder inte det här ordet”. Det är inte det vanliga ordet för dynga, men det används ofta för att beskriva det, fast i mer vulgära ordalag. Det är inte heller det vanliga ordet för sopor. Det används om förbannade halvbrunna offer. Det används om en död människokropp som ligger i vattnet och är till hälften uppäten av fiskar. Jag kan bara

komma att tänka på ett ord på svenska som kommer i närheten av att fånga alla dessa innebörder och det är ordet ”skit”. Jag förstår inte varför ingen bibelöversättning har valt det ordet, antagligen tycker man att det är för vulgärt för att passa i Bibeln.

Men Paulus använder det ändå! Han utvärderar sitt liv, och tittar på alla sina meriter – på sin fina familj, på sin sociala status, sitt goda rykte, sin enorma bibelkunskap, sin moraliska livsstil och sin religiösa iver – och säger: ”det är skit. Det är förbannad skit”.

Låt oss känna lite på vikten av vad det är han påstår här. Han har precis räknat upp de största skatterna i våra liv – det vi lever för – och säger sedan att han räknar det som skräp.

Dessa skatter är subtilt bedrägliga eftersom de maskerar vårt verkliga andliga tillstånd. Det är så lätt att vi avtrubbats och vaggats till sömns av denna världens bekvämligheter och njutningar. Att vi glömmet att vi har funnit något som är värt att förlora allt annat för.

Något långt mera värt

För det är vad Paulus säger i vers 8. Han räknar allt som förlust – inte bara de saker han har räknat upp, utan *allt* – därför att han har funnit något långt mer värt, nämligen ”kunskapen om Jesus Kristus, min Herre.” Det är den avgörande skillnaden.

I vers 7-11 återkommer detta gång på gång. Det handlar om Kristus. Jag vill söka Kristus, jag vill vinna Kristus, jag vill känna Kristus, jag vill likna Kristus. Om och om igen säger Paulus att Kristus är långt, långt större än alla goda saker vi annars lever för. Den enda skatten i ett meningsfullt liv är Kristus.

Jesus säger samma sak som Paulus. Jesus säger om och om igen: ”om du inte är villig att förlora allt; förlora din mor och din far och din syster och din bror, fru och barn – ja, till och med ditt eget liv – så kan du inte vara min lärjunge. Ta upp ditt kors, ta upp död, och följ mig.”

Här visar Paulus något grundläggande om vad det innebär att vara en efterföljare av Kristus. *Det är att upptäcka att Kristus är en skatt som vida överstiger allt annat, så att vi tar allt och alla vi har i våra liv och skriver över det ”förlust, utan Kristus”.* Allt, våra mest älskade familjerelationer, vårt rykte, vår karriär, även de goda sakerna som Bibeln säger att vi behöver göra, är inget annat än en enda stor förlust om vi inte har Kristus.

Matt 13 – skatten

I Matt 13 ger Jesus en liknelse. Han säger,

Matteusevangeliet 13:44 (B2000)
44 Himmelriket är som en skatt som ligger gömd i en åker. En man hittar den och gömmer den igen, och i sin glädje går han och säljer allt han äger och köper åkern.

Lägg märke till att det inte är en stor börda för honom. Han går inte och säljer allt han äger med sorg i hjärtat och säger ”ånej, nu har jag hittat en skatt, så nu måste jag ge upp alla dessa saker”. Nej, han gör det i glädje! Det är som att han springer hem och tittar på sina saker och säger ”äntligen kan allt detta vara till nytta! Bort med det så fort det bara går, så jag kan få tag på den verkliga skatten!”

Så är det för oss! Vi har funnit något långt mer värt. Vi har funnit något som är värt att förlora allt för att få! Allt det där andra är visserligen fina saker, goda saker, men i jämförelse

med Kristus är de ingenting. Och om de gör mig avtrubbad och vaggar mig till sömns är de värre än ingenting. De är kontraproduktiva. De är skräp.

Så, det första karaktärsdraget vi ser hos Paulus är att han skattar Kristus högre än allt som den här världen kan erbjuda. Och det gör honom fri.

II. ATT FÖRLITA PÅ ATT KRISTUS SKA FÖRSE (v 9-10)

Det andra karaktärsdraget vi ser i texten är att han *förlitar sig på Kristus att förse honom med allt han behöver*. När vi kommer till vers 8 säger Paulus ”[jag] räknar det som skräp, för att vinna Kristus” och i vers 9 likställer han ”att vinna Kristus” med att ”bli funnen i honom”. Att vinna Kristus är att bli funnen i honom.

Så Paulus har gjort klart och tydligt att allt det bästa i denna värld är en enda stor förlust i jämförelse med att vinna Kristus och bli funnen i honom. Men vad innebär det då att bli funnen i honom? Vad innebär det att vinna Kristus? Om vi ska förlora allting, vad är det då vi vinner? Det får vi se i vers 9 och 10. Jag delar in det i tre underpunkter: (1) Kristi rättfärdighet, (2) Kristi uppståndelsekraft, och (3) Kristi glädje som övergår allt lidande

1. Kristi rättfärdighet

Det första som texten säger att det innebär att vinna Kristus, är att vi vinner Kristi rättfärdighet. Paulus säger i vers 9,

Filipperbrevet 3:9 (SFB-15)
9 [Jag har förlorat allt för att vinna Kristus] och bli funnen i honom - inte med min egen rättfärdighet, den som kommer av lagen, utan med den som kommer genom tron på Kristus, rättfärdigheten från Gud genom tron.

Paulus skriver, som vi sett tidigare, med udden riktad mot en specifik grupp personer som undervisade ett annat evangelium. De medgav att frälsningen fanns hos Kristus, men att man också behövde hålla ett antal judiska ceremoniella regler för att accepteras av Gud. Men Paulus attackerar det med full kraft, både i detta brev och i andra, och säger att det spelar ingen roll hur god du är. Det spelar ingen roll hur många regler du håller, eller hur stora dina meriter är. Det enda som gör att relationen mellan dig och Gud kan göras hel är Jesu Kristi rättfärdighet.

Paulus tar fasta på att alla människor i hela världen arbetar för att vinna någon form av rättfärdighet. Alla religioner, alla livsåskådningar har en idé om vad som är det goda livet, och alla arbetar vi för att uppnå detta. Så alla religioner och livsåskådningar sätter upp ett antal kriterier för att uppnå detta goda liv – man arbetar på sin rättfärdighet så att man en dag kan uppnå den slutliga frälsningen. Det finns alltså mängder av listor att välja mellan, beroende vilken religion eller livsåskådning man bekänner sig till. För somliga är det avgörande att göra en pilgrimsresa till en helig plats. För andra är det avgörande att upprepa olika mantran under meditation. För ytterligare andra är det avgörande med ett starkt personligt varumärke. För de judaiserande lärarna som Paulus kritiserar var det avgörande att man var omskuren och höll vissa judiska ceremoniella regler.

Mitt i allt detta säger Paulus: det finns inget vi kan göra. Det finns inte en chans att vi kan skapa oss en egen rättfärdighet för att komma i rätt ställning till Helig Gud. Gud är fullkomligt helig, och vi behöver därför en fullkomlig, fläckfri rättfärdighet. Inget annat

duger, och därför är det ute med oss, eftersom även våra bästa gärningar är befleckade av synd. Men, på grund av Guds oändliga kärlek så kan vi få del i Kristi rättfärdighet genom tron på honom. När vi genom tron sätter vårt enda hopp till Kristus som vår befriare så tillräknas hans fullkomliga liv oss, så att när Gud ser på oss så ser han oss som om vi hade levt det fullkomliga liv som Jesus Kristus levt.

Det är goda nyheter. Och det förändrar allt. Därför att när vi är i Kristus har vi inget att berömma oss av. Vi kan inte peka på något som vi själva har åstadkommit och säga ”här ser man ändå att jag är en hygglig person.” Nej, allt handlar om honom. Allt handlar om honom. Det är en underbar frihet. Vi behöver inte kämpa för att skapa oss en egen rättfärdighet. Vi behöver inte försvara oss. Vi behöver inte hyckla. Vi kan bara peka på korset och säga, ”han dog i mitt ställe. All min skuld är betald. Nu är jag inte bara fri, utan i Guds ögon är jag också helig och ren.”

Så vi får Kristi rättfärdighet. Alla skatter som denna värld kan erbjuda sätter vi in i kolumnen för förluster. Men i ”vinst”-kolumnen skriver vi ”Kristi rättfärdighet.”

2. Kristi uppståndelsekraft

Det andra som Paulus säger att det innebär att vinna Kristus, är att vi vinner Kristi uppståndelsekraft. Han säger i vers 10

Filipperbrevet 3:10 (SFB-15)
10 Då får jag lära känna Kristus och kraften i hans
uppståndelse[...]

Livsförvandlande visshet

Här har vi ytterligare en sak vars konsekvenser är monumentala för alla som tror på Kristus. Därför att detta säger att döden inte är slutet – tvärtom. Döden är början på en evighet. Det ger oss en visshet om framtiden som förvandlar hela livet här och nu.

Om jag sitter på en flotte mitt ute på havet skulle jag kunna frukta för mitt liv. Men om jag vet med hundra procents säkerhet att det snart kommer en hel konvoj av fartyg och plockar upp mig så behöver jag inte bli särskilt nervös. Om jag inte visste det skulle jag vara livrädd, men när jag nu vet det kan jag lugnt luta mig tillbaka och njuta av solskenet.

När Paulus kom till en ny stad började han predika evangeliet. Och det kunde bli upplopp i staden och de kunde släpa honom utanför staden och stena honom. De kunde prygla honom och lämna honom att dö. De kunde låsa in honom i fängelse och hota honom till livet. Men han klarade allt detta eftersom han var helt säker på att det skulle komma en dag då basunen skall ljuda och de döda ska uppstå, och vi ska vara med Kristus för evigt. Det är kraft i detta. Det är en visshet som är livsförvandlande. Vad spelar det för roll om vi förlorar allt vi har just nu, när vi vet att det kommer ett arv som övergår allt vi någonsin kan föreställa oss?

Vad är vi så rädda för? Tror du på uppståndelsen? Låt den då få de konsekvenser i ditt liv som den förtjänar! Släpp taget om alla bekvämligheter du håller så krampaktigt och han kommer att belöna dig.

3. Kristi glädje som övergår vårt lidande

Det tredje som Paulus säger att det innebär att vinna Kristus, är att han vinner Kristi glädje som övergår allt vårt lidande. Också detta är så stort att det inte går att beskriva, men just detta är mycket svårare för oss att förstå.

När vi ser Paulus säga ”jag vill vinna Kristi rättfärdighet”, tänker vi ”ja, Paulus, det vill jag också!”. Paulus säger ”jag vill känna Kristus och kraften i hans uppståndelse”, och vi tänker ”ja, jag vill också känna kraften i Kristi uppståndelse.” Men sedan säger Paulus i vers 10

Filipperbrevet 3:10 (SFB-15)
10 [...] [Jag vill] dela hans lidanden genom att bli lik honom i hans död

Då kommer vi till en punkt där vi säger ”jag är inte säker på att jag håller med dig längre Paulus.” Varför skulle någon säga ”jag vill dela hans lidanden?” Här säger vi ”tack, men nej tack. Jag gillar biten om rättfärdiggörelsen, och jag gillar detta med uppståndelsen, men det här med lidandet kan du behålla för dig själv.”

Det är så diametralt motsatt vårt svenska tänkesätt. Hur kan han säga något sådant?

Vad är lidande?

Låt oss fundera lite på vad lidande är. Om jag vill ha x och får y istället, lider jag, både för att jag inte får x som jag ville och för att jag får y som jag inte ville. Jag tror att man kan säga att lidandet innerst inne handlar om att denna världens skatter tas ifrån oss. Vi lider när vi förlorar vårt arbete. Våra pengar. Vårt hem. Vi lider när vi förlorar våra barn eller make eller maka. Vi lider när vi förlorar vårt anseende och goda rykte. Vi lider när vi förlorar vår hälsa och vår kroppsliga kraft.

Men – och detta säger jag utan att minimera den verklighet som lidandet innebär – om vi har placerat denna världens skatter i kolumnen för förluster så innebär det att när Gud kallar oss att ge upp dessa saker så är det ingen förlust för oss eftersom vi redan har gett upp dem. Faktum är att allt det gör är att deras frånvaro driver oss närmare den skatt som är Kristus. Vi är inte längre beroende av dessa saker, och det högsta vi vill är att lära känna Kristus. Alla saker är förlust i jämförelse med honom, så om du tar bort något av detta så får jag mer av Kristus.

Döden en vinst

Det är ju precis det här Paulus talar om när han i Fil 1:21 säger

Filipperbrevet 1:21 (SFB-15)
21 För mig är livet Kristus och döden en vinst.

Hur kan döden vara en vinst? Paulus säger i den 23 versen

Filipperbrevet 1:21 (SFB-15)
23 [...] Jag har en längtan att bryta upp och vara hos Kristus, det vore mycket bättre.

Det vore mycket bättre än någonting som denna värld har att erbjuda. Så vad skulle hända om detta liv tas ifrån mig? Så mycket bättre, för då får jag mer av Kristus. Jag har redan placerat allt detta i kolumnen för förluster.

Ser du? Det finns en glädje som övergår allt vårt lidande. Det innebär inte att vi negligerar lidandet, men när vi skattar Kristus högre än allt som denna värld har att erbjuda så kommer hans glädje att övergå vårt lidande. Det finns inget i världen som kan jämföras med den sortens glädje och den sortens skatt. Döden är en vinning.

Problem med bekvämlighetsreligionen

Det här är som sagt raka motsatsen till vårt tänkesätt i den svenska kristenheten idag. Vi lever i ett samhälle och en kultur där allt handlar om att minimera vårt eget lidande och maximera vår bekvämlighet. Våra liv handlar om detta. Men det är inte vad Paulus säger om sig själv. Han säger att han vill dela Kristi lidanden.

Problemet med vår västerländska version av kristendom är att om bekvämligheten är vad våra liv i praktiken handlar om så kommer vi för det första aldrig att nå den punkt då Kristus blir som skatten i åkern. Han vill vara, och förtjänar att vara, det allra största i våra liv, men vi kommer aldrig att lära känna honom på det sättet eftersom vi fortsätter att bygga större och större lador så att vi kan förvara mer och mer av denna världens skatter. Det leder till att våra hjärtan kvävs av bekvämlighet, och vi kommer aldrig att se den sanna glädjen i Kristus.

Men om Fil 3:9-10 får fäste i våra hjärtan och vi säger ”jag kan förlora allt så att jag må vinna Kristus”, om vi håller löst i de saker som denna värld erbjuder oss så kommer vi att vinna Kristi glädje som övergår allt lidande.

III. ATT JAGA MOT MÅLET (v 12-14)

nu kommer vi till det tredje karaktärsdraget som vi alltså ser i dessa tre verser. Det är att Paulus *jagar medvetet mot målet*.

Paradigmskiftet i Paulus liv

Paulus säger i vers 12,

Filipperbrevet 3:12 SFB-14
12 Inte så att jag redan har gripit det eller redan har nått målet, men jag jagar efter att gripa det eftersom jag själv är gripen av Kristus Jesus.

Det är intressant att se hur Paulus uttrycker sig när han säger att han ”jagar” efter att gripa det, eftersom det är precis samma ord som han använder i vers 6 när han talar om hur han förföljde församlingen. Tidigare ”jagade” han den kristna församlingen, men nu jagar han målet för att vinna segerpriset som är Kristus.

Paulus har alltså genomgått ett skifte från en värld till en annan. Tidigare kämpade han i sin egen kraft för att samla religiösa meriter, och han jagade efter att störta den kristna församlingen som han ansåg var en avfallighet och ett hot mot den rena judiska läran. Han ansträngde sig till det yttersta. Ingen kunde mäta sig mot honom i fråga om iver. Han jagade och han jagade.

Men nu har han har gripits av Kristus. Han har funnit det som är långt mer värt, nämligen kunskapen om Kristus Jesus och räknar allt det andra som skräp för att vinna Kristus. Han har insett att det inte finns någonting han kan göra i egen kraft, utan att allt han gör är Kristus som gör genom honom. Allt kommer från Kristus, allt är av Kristus och allt är till Kristus, och allt Paulus önskar är mer av Kristus – mer av detta, han jagar mot detta.

Och sedan tar han det ett varv till och betonar en extra gång den stora skillnaden mot tidigare. Han jagar efter Kristus eftersom han själv är gripen av Kristus. Och här har vi den mest grundläggande anledningen till varför Paulus jagade efter Kristus och varför vi ska jaga efter Kristus, nämligen att han har jagat efter oss. Han har gripit oss.

Det är därför vi är här. Det är därför vi är de vi är. Må Gud hjälpa oss att aldrig komma över storheten i det faktum att han har tagit oss till sig och kallat oss för sina. Må vi aldrig glömma höjden och djupet och bredden av de murar han har rämnat och de barriärer han har forcerat för att nå fram till oss.

Vi har vunnit Kristus. Varför? Därför att han har vunnit oss och friköpt oss med sitt eget blod; med sitt eget liv. Han har jagat oss. Han har fånglat oss med sin nåd. Här har vi hela drivkraften: vi håller ingenting tillbaka i vår jakt efter honom eftersom han inte höll någonting tillbaka i sin jakt efter oss. Vi strävar efter att gripa honom eftersom han först har gripit oss.

Idrottsmetafor

Därefter använder Paulus språk från idrottsvärlden för att beskriva hur målinriktad han är, i vers 13-14

Filipperbrevet 3:13-14 (SFB-15)

»Bröder, jag menar inte att jag har gripit det än. Men ett gör jag: jag glömmer det som ligger bakom och sträcker mig mot det som ligger framför 14 och jagar mot målet för att vinna segerpriset, Guds kallelse till himlen i Kristus Jesus.

Han framställer sig själv som en löpare som håller blicken obevekligt fäst på målet, som är Kristus själv.

Så vi ser i dessa verser just detta karaktärsdrag hos den som vill leva ett betydelsefullt liv, att man *jagar medvetet mot målet*. Nu vill jag ägna återstoden av denna predikan åt att lyfta fram två kvalitéer, två särdrag som detta karaktärsdrag vilar på.

1. En helig otillfredsställelse med mållösheten

För det första, *en helig otillfredsställelse med mållösheten*.

En egenskap hos den som medvetet jagar mot målet är en frustration, en otillfredsställelse med en sorts planlös vandring som inte leder någon vart. Jag vill fråga alla här inne som säger att man vill följa Kristus: bär du fram dig själv som ett levande offer i obeveklig efterföljelse av honom? Handlar ditt liv om Kristus framför allt annat? Eller var det länge sedan du jagade efter honom?

Paulus säger »jag har inte nått fram än, jag har inte gripit det. Jag har fortfarande lång väg att gå.» Detta är Paulus, författare av en stor del av Nya testamentet, som säger »jag har så mycket mer att upptäcka i min jakt efter Kristus, och jag vill ha mer, och jag är otillfredsställd med var jag är nu. Inte så att jag har funnit att Kristus är otillfredsställande, utan för att han är så tillfredsställande att jag vill ha mer och mer och mer av honom. Så jag jagar honom av all min kraft.»

Är det en bild av din kristna efterföljelse? Må Gud bevara oss från att luta oss tillbaka i en monoton, banal och likgiltig religiös aktivitet som saknar glöd eller riktning.

Tozer

Aiden Wilson Tozer skriver

Vi har snärjts i snarorna av en falsk logik, som insisterar att om vi har funnit honom behöver vi inte längre söka honom.

Men dra nära historiens heliga män och kvinnor och du kommer snart att känna hettan i deras längtan efter Gud. De grät efter honom, de bad och kämpade och sökte honom dag och natt, i tid efter tid. Och när de funnit honom var det allt ljuvare eftersom de sökt honom så ivrigt.

//We have been snared in the coils of a spurious logic which insists that if we have found Him we need no more seek Him. [...]

Come near to the holy men and women of the past and you will soon feel the heat of their desire after God. They mourned for Him, they prayed and wrestled and sought for Him day and night, in season and out, and when they had found Him the finding was all the sweeter for the long seeking.

Tozer, *The Pursuit of God*, hoppat lite på de första sidorna i kap 1.

Syndens frön frodas i andlig stagnation

Det är oftast i andlig stagnation som syndens frön mår som bäst. Så fort vi vaggas in i denna viljelösa och riktninglösa dimma så är vi helt ofarliga. Vi nöjer oss med ingenting och framställer det till och med som en måttfullhetens dygd och andlig mognad, när det i själva verket handlar om lättja och andlig död.

Lewis

I CS Lewis bok som heter "Från helvetets brevskola" skriver den erfarne demonen onkel Tumskruv brev med råd till den käre Malört, en mindre erfaren demon som kämpar med att förleda en person som nyligen kommit till tro på Kristus. När vi kommer till det tolfte brevet förstår vi att det har gått ganska bra för Malört, och onkel Tumskruv inleder brevet med att gratulera till framgångarna, men han betona med detsamma att det är viktigt att inte bli övermodig, utan förbli subtil. Patienten måste tro att de beslut som lett fram till den här kursändringen är betydelselösa och inte definitiva.

Därför tycker Tumskruv att det är bra att patienten fortfarande går till kyrkan, eftersom det kan ge känslan av att han är en person som lagt sig till med några nya vänner och nya förströelser, men ändå egentligen är densamma som han var innan han kom till tro för några veckor sedan.

Det är viktigt att få patienten att försaka sin bibelläsning och bön och att få honom att känna lite dåligt samvete för det, för då drar han sig för det ännu mer. Och det leder till, säger onkel Tumskruv, att snart behövs det inte ens en bra bok som han verkligen tycker om. Det räcker med en spalt annonser i gårdagens tidning för att få honom att dra sig undan från dessa livsfarliga saker. Han säger:

Du kan få honom att öda sin tid, inte bara på samtal om saker som intresserar honom, med folk som han tycker om, utan också på samtal om ämnen som han tycker är tråkiga, med folk som han inte intresserar sig för. Du kan få honom att i långa tider i sträck göra absolut ingenting.

Och han fortsätter:

Intigheten är en mycket stark makt; stark nog att få en man att förspilla sina bästa år, inte i ljuva synder, men på att, utan att han vet varför, låta sina tankar håglöst fladdra runt kring han vet inte vad; med att tillfredsställa en nyfikenhet som är så svag att han blott till hälften är medveten om den; med att sitta och trumma med fingrarna eller småsparka, med att vissla melodier han inte tycker är vackra eller med att irra kring i en lång, skum labyrint av som inte ens rymmer något element av lusta eller ärelystnad som krydda, men som det arma kräket är för viljesvag och velig att rycka sig upp ur när någon tillfällig idéassociation har lett honom in i den.

Oj, detta är skrivet långt innan vi har förfinat det håglösa fladdrandet till perfektion med våra mobiler. Men så ska det inte vara hos oss! Låt oss jaga efter Kristus. Låt oss rikta vårt hjärta och vår själ och vårt förstånd att söka efter honom.

2. En obeveklig målinriktning

Det leder oss in på den andra punkten, den andra egenskapen hos de som jagar medvetet mot målet, och den är *en obeveklig målinriktning*. Den första var *en helig otillfredsställelse med mållösheten*, och den andra är *en obeveklig målinriktning* – en målinriktning som präglar våra liv.

Ett gör jag

När Paulus kommer till mitten av den trettonde versen säger han ”men ett gör jag: ...” Den innehåller ett tvärt stopp, som i vår svenska översättning markeras med ett kolon.

Ett gör jag. Det finns en sak som fånglar mig, som upptar hela mitt väsen. Också det här återkommer här och där i Bibeln. Jesus säger, ”Du rike yngling, du saknar en sak.” När han talar med Marta, som gjorde sig så många bekymmer och oroade sig ”Marta, Marta, ett är nödvändigt.” Eller psalmisten i den 27:e psalmen: ”ett begär jag, ett enda.” Mannen som var blind och som Jesus helar i Joh 9, ”ett vet jag”.

Vi lever i en värld full av många saker, och vi har mängder av saker som upptar vår uppmärksamhet. Och våra liv upptas av jakten på många saker. Vi är upptagna människor som har evinnerligt svårt att hitta tid och jag vill påminna oss alla om att vi kan leva våra liv i jakt på otaliga saker, i otaliga strävanden, och vi kan vinna alla dessa och till sist ändå inte åstadkommit någonting av evigt värde.

Men det finns *en* sak som räknas, och det är Kristus.

Filipperbrevet 3:13 SFB-14
[...]ett gör jag: jag glömmer det som ligger bakom och sträcker mig mot det som ligger framför.

Jag har en riktning som jag aldrig kompromissar med. Den är obeveklig. Jag vill vaka över min relation till Kristus. Jag vill vaka över min bibelläsning. Jag vill vaka över den dagliga bönen. Jag vill vaka över mitt liv. Jag tänker inte låta det rinna iväg.

Nehemja

När Nehemja i Gamla testamentet kom till Jerusalem för att bygga upp stadsmuren var han motarbetad från första stund. Gång på gång utsattes han för olika komplotter. Mäktiga män

försökte locka bort honom från arbetet för att komma och förhandla med dem. Han svarade att han inte hade tid att komma eftersom han var inriktad på målet. Då spred de ut falska rykten om honom, som skulle kunna kosta honom livet och de sände nya brev som uppmanade honom att komma och dementera dessa rykten. Men han vägrade. Då mutade de judiska profeter att profetera och säga att han skulle bli mördad och att enda sättet att undkomma var att låsa in sig i templet, vilket skulle vara en synd för honom att göra. Men för Nehemja var det obegripligt. Han bara svarade: ”skulle en man som jag ta till flykten?” Och så skriver han ”jag insåg nu att profeten inte var sänd av Gud.”

Han vägrade låta sig distraheras.

AVSLUTNING

Alla de saker du satsar på – är det saker du tydligt ser ligger i linje med ditt kristna liv, eller är det egentligen distraktioner? Om en stor sak i ditt liv är att bilda familj och satsa på familjen – är det för att fostra efterföljare som kommer att förändra världen, eller är det bara för att ni ska kunna ha trevliga middagar tillsammans? Ligger det i linje med vad Gud har kallat dig till eller är det något som distraherar dig från att uppfylla uppdraget?

En annan fråga är om du arbetar målmedvetet med att skapa goda vanor så att du får se mer och mer och mer av vem Jesus är? Har du regelbundna tider för bön och bibelläsning? Har du människor i din närhet som du delar tron med och som kan stötta dig och hjälpa dig i din kristna vandring?

Det kristna livet är inte ett hundrameterslopp. Det är ett maraton, och det vinnas med målmedveten uthållighet som formar vår karaktär, med mod som glömmet vad som ligger bakom och sträcker sig mot det som ligger framför och alltid alltid alltid i gemenskap med andra.

Så låt oss vara ett folk som lever ett betydelsefullt liv. Som jagar medvetet mot målet. Som bär på en helig otillfredsställelse med mållösheten och som istället har en obeveklig målinriktning.